

Arrest

nr. 178 405 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op 8 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 4 mei 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 4 juni 2014 asiel aan. Op 29 oktober 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 29 juni 2015 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Na deze aanvraag op 24 juli 2015 in overweging te hebben genomen, beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen op 1 september 2015 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 7 augustus 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.6. Op 7 augustus 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 8 augustus 2016 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.08.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.09.2015 dat hem betekend werd op 08.09.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 3 van het EVRM (…)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar afgeleverd, met als motivatie (stuk 1): "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. Betrokkene heeft meerdere aanvragen ingediend. Het CGVS oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 3 van het EVRM (sic)."

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:
"(...)"

Een inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst m.a.w. een inreisverbod mogelijks variërend tussen 1 dag en maximum 3 jaar.

Het opleggen van een inreisverbod, alsook de bepaling van de duur van een inreisverbod, behelst een discretionaire bevoegdheid en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerster. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerster om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerster binnen haar discretionaire bevoegdheid op dit punt (art. 74/11, §1, tweede lid Vw) variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motiveringsplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

Het vereiste individueel onderzoek behelst een onderzoek van pro en contra eigen aan een dossier, teneinde tot een evenwichtige beslissing te kunnen komen waarbij een evenredigheid dient te worden gevonden tussen de bescherming van de publieke belangen en de bescherming van de private belangen (o.a. beschermd onder art. 8 EVRM).

Dergelijk individueel onderzoek heeft echter niet plaatsgevonden in casu. Verzoeker is immers de zoon van de heer M. S. (...), die duurzaam verblijfsgerechtigd is in BELGIË en woonachtig is te (...). De vader van verzoeker is 76 jaar oud en ernstig ziek. Door diens huisarts werd bevestigd dat hij de hulp nodig heeft van verzoeker om hem te verzorgen (stuk 3). Verzoeker woonde voor zijn administratieve aanhouding bij zijn vader in GENT om hem bij te staan in zijn dagelijkse verzorging.

Verder is ook de stiefbroer van verzoeker, de heer Z. A. B. (...), duurzaam verblijfsgerechtigd in BELGIË. Verzoeker en de heer B. (...) hebben dezelfde vader, doch een verschillende moeder. De heer B. (...) is gehuwd met mevrouw I. P. (...) en zij wonen samen met hun kinderen in BRUSSEL alwaar de heer B. (...) eveneens is tewerkgesteld. Het is aldus voornamelijk verzoeker die instaat voor de dagelijkse zorg van hun zieke vader. Zodra de heer B. (...) een vrije dag heeft, reist hij naar GENT om aldaar zijn vader en broer te bezoeken.

Met oog op dit individueel onderzoek voorziet de wetgever net in de hoorplicht.

In casu werd deze hoorplicht manifest geschonden, alwaar het verzoeker hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om zijn correcte individuele omstandigheden m.o.o. een individueel onderzoek te duiden t.a.v. verweerster, teneinde deze te zien komen tot een inreisverbod dat merkkelijk lager zou liggen of desgevallend zelfs helemaal niet zou zijn opgelegd in het licht van zijn individuele situatie.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (zie in die zin RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

“In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”
(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoeker gehoord was geworden, had hij minstens kunnen wijzen op zijn correcte individuele familiale situatie waarbij hij instaat voor de verzorging van zijn zieke vader en zeer nauwe contacten onderhoudt met zijn stiefbroer. Mits een inreisverbod van 2 jaar wordt aan verzoeker alle bezoek en contact ontnomen met zijn familieleden die duurzaam verblijfsgerechtigd zijn in BELGIË. Ware verzoeker gehoord geworden, dan had hij deze individuele familiale situatie kunnen duiden, waarna dit mede in rekening had moeten worden gebracht bij een individueel onderzoek m.o.o. het bepalen van een termijn van inreisverbod.

“Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”
(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel, evenals van de hoorplicht. Hij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met zijn individuele situatie en niet gehoord te zijn geweest waardoor hij niet heeft kunnen wijzen op zijn individuele familiale situatie waarbij hij instaat voor zijn vader.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 8 augustus 2016 gehoord werd. Hij gaf hierbij aan een broer en een vader in België te hebben, doch gaf niet aan dat hij voor de verzorging van zijn zieke vader zou instaan, noch dat hij deel zou uitmaken van diens gezin, niettegenstaande hij hiertoe de mogelijkheid heeft gekregen.

In het administratief dossier bevindt zich eveneens een synthesesnota d.d. 8 augustus 2016 waaruit blijkt dat er wel degelijk rekening gehouden werd met verzoekers familielevens in België, zijn gezondheidstoestand en met artikel 3 EVRM, waarbij gesteld werd dat een schending ervan niet werd aangetoond.

De determinerende juridische en feitelijke motieven kunnen op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen worden gelezen, dit zowel voor het inreisverbod als voor de duur van dit inreisverbod.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing dat er bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie van verzoeker.

De beslissing luidt als volgt:

“(…)”

Verzoeker betwist niet geen gevolg gegeven te hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker niet aantoont dat zowel zijn vader als broer legaal op het grondgebied verblijven, noch dat hij deel zou uitmaken van het hun gezin of van hen ten laste zou zijn.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RvV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Het enige middel is ongegrond.”

3.3. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende maximum drie jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoeker wordt een inreisverbod van twee jaar opgelegd op grond van het feit dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Het inreisverbod wordt verder gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoeker *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.09.2015 dat hem betekend werd op 08.09.2015”*, dat *“(d)eze vorige beslissing tot verwijdering (...) niet (werd) uitgevoerd”* en dat het *“weinig waarschijnlijk (is) dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing”*. Het nalaten om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die op zichzelf reeds inhoudt dat de verzoeker op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijft, is dan ook gegrond op het persoonlijke gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide hierboven vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede

lid, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoeker voorafgaand aan de beslissing waarbij hem een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod. De verwerende partij wijst er in de nota met opmerkingen weliswaar op dat de verzoeker op 8 augustus 2016 gehoord werd, wat ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, doch aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 7 augustus 2016, kan niet worden gesteld dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing is gehoord.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van twee jaar.

In casu voert de verzoeker aan dat zijn vader 76 jaar oud is en ernstig ziek. De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van de huisarts van zijn vader waarin deze verklaart dat de vader “*niet in goede gezondheid is en (...) hulp nodig heeft van zijn zoon om hem te verzorgen*” (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Voorts stelt de verzoeker dat hij voor zijn administratieve aanhouding bij zijn vader woonde om hem bij te staan in zijn dagelijkse verzorging. De verzoeker meent dan ook dat hij, indien hij gehoord was geworden, “*minstens (had) kunnen wijzen op zijn correcte individuele familiale situatie waarbij hij instaat voor de verzorging van zijn zieke vader en zeer nauwe contacten onderhoudt met zijn stiefbroer*”.

Aldus maakt de verzoeker aannemelijk dat de thans door hem aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks kan leiden tot de inkorting van de duur van het inreisverbod. Het niet horen van de verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee brengt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN